

Det var den gang —

Når en sitter på Statens Pensjonskasse og ser tilbake på den tiden en var barnets tjener — det er Regine Normann som har brukt den vakre betegnelse av pedagoger — da er det mangt en husker. Og nå når vinteren er på held — den strenge vinteren som har huet i oss så ille — så minnes jeg og den tiden jeg var skoleholder i Laksfjord krets i Lenvik. Jeg husker skolehuset oppe ved Gamvatnet — barna — folka i kretsen. Skolehuset lå i et bakkehald. Det var fra det utsyn over vatnet og de lave åser bak — over til Tranøy herred.

Noe glemmer jeg ikke. Vi hadde en fin april det året. I 1920. I frikvarteret lå jeg på bakken og solte meg. Livet var så rikt. Jeg var ung. En dag i mai gikk jeg over til Skattvik. Jeg hadde venner der. En av skoleguttene mine fulgte meg på veggen. Over det store vatnet måtte vi ta ferje, og på Ottemo var vi innom et øyeblikk. Men da vi var kommet gjennom Skattvikskaret, sa Ingvald at nå fant jeg nok veggen ned til grenda. Han ville snu. Jeg fant fram noen kroner som takk for hjelpa. Han protesterte. Men tok mot tilslutt. Det var til ekspeditør Jakobsen jeg skulle. Den våren var det styrmannsstreik, og skøyter førte passasjerer og post. Så var jeg der en dag. Var april en fin måned, så vet vi at våren kan være lunefull i Nordland. I juni falt snø.

Min vertinne kom en kveld hjem med kua fra beitemarka. Kua hette Godthåp. «Nå er han verre enn verst», sa hun. Jeg bodde hos to gamle damer. De var ugifte venninner. Huset var forfalt men de hadde en stor pen hage. To ganger var jeg i bryllup. Da tok vi med skøyte til Bjørelvnes. Abraham Larsen var sokneprest i Lenvik da. Men før jeg reiste — jeg skulle til Elvegårdsmoen det året og tjenestegjøre ved 6. sanitetskompani — så sto skogen grønn.

Laksfjord krets hadde mange elever. Skolen var tredelt. I en av klassa hadde jeg trettito elever, og det var mere enn tillatt. Før lærerne var det trange tider. Det kunne gå månedsvis før vi fikk vår lønn utbetalt. Vår elskverdige herredskasserer kunne intet gjøre. Kassa var bunnskrapt. En gang klaget jeg min nød for postbudet, Corn. O. Sørli. Uten å nøle tok han pengeboka fram og lånte meg hundre kroner.

Fotograf Lund var over og foreviget meg og barna. Jeg skrev til herredskassereren og ba ham utbetale Lund av mitt tilgodehavende. En tid etter ringte jeg opp Lund og spurte om han hadde fått pengene. Han lo: «Jo, både — og.» Kassereren hadde trukket ham for skatten. Det er andre tider nå når lærere og pensjonister får det en skal ha omkring den 20. hver måned. Og så lukker jeg minneboka og tar den fram kanskje en annen gang.

Alf Martin Jæger.